XX. évf. 4. szám 2008. július-augusztus

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

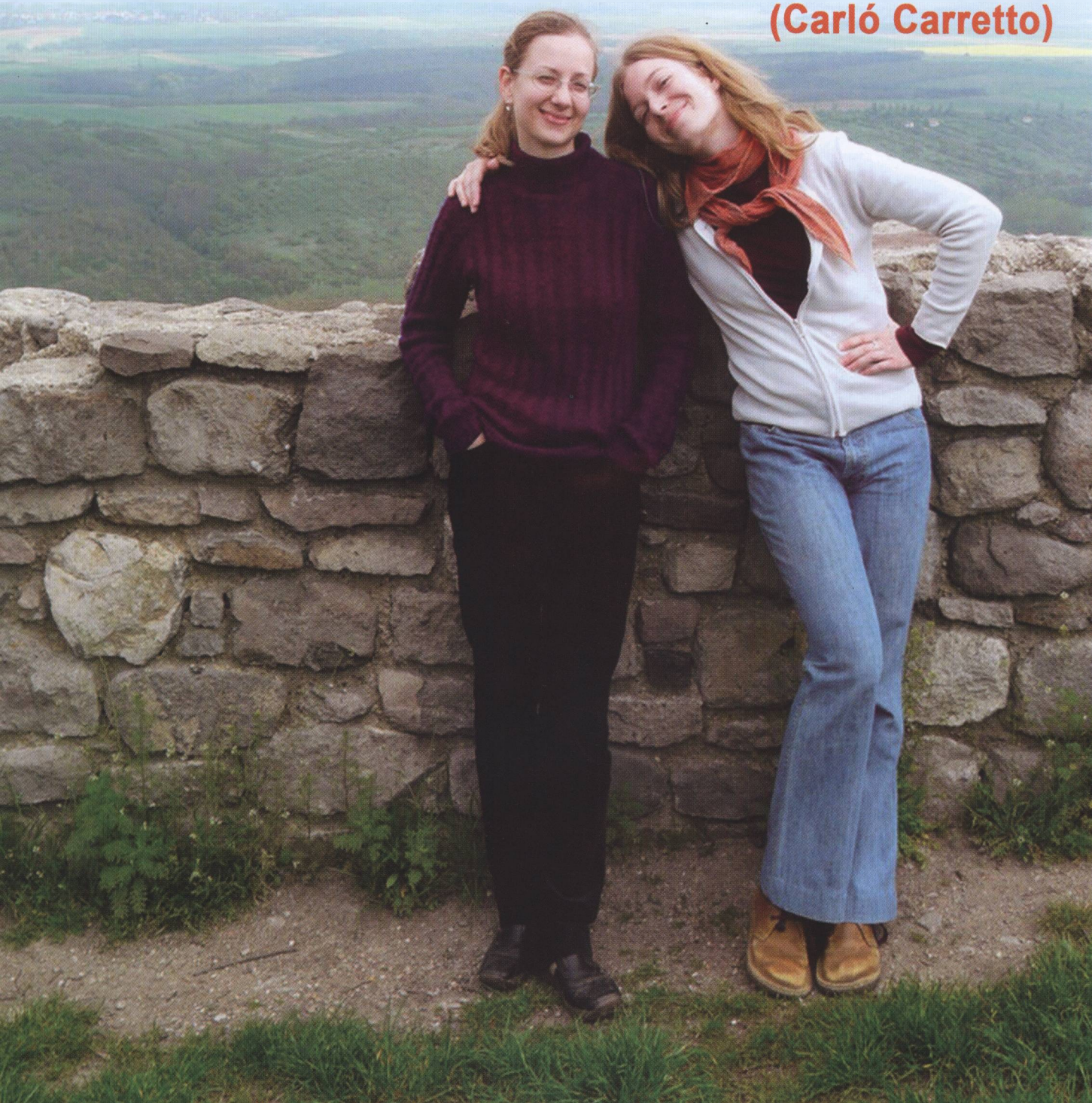
A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

LIARDON: A LELKI ÉHSÉG

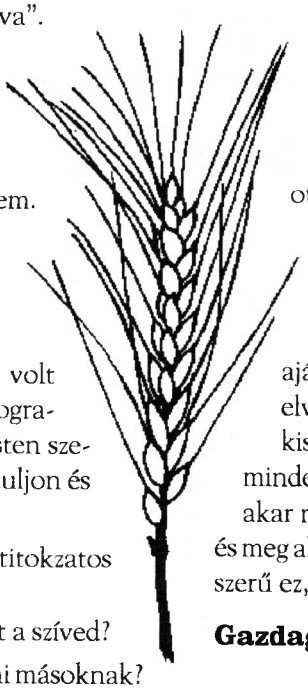
"Az Isten nem arra rendelte az embert, hogy szomszédja legyen, hanem arra, hogy gyermekei legyünk. Nem elégszik meg azzal, hogy "jó napot" mondjon nekünk, hanem magára veszi gondjainkat, korlátainkat, egészen addig, hogy Fia meghal értünk."

(Carló Carretto)

A szív gazdag termése

Az Evangélium egyik legszebb tanítása a magvetőről szól. A földbe vetett mag kikel és sokszoros termést hoz. Érdemes egyszer tenyerünkre helyezni egy kicsiny búzaszemet, és rajta keresztül szemlélni Isten bölcsességét. Milyen zárt, kemény ez a mag. Aki nem ismeri, azt gondolná, hogy ebből nem lesz semmi. De lásd csodát, ha jó földbe kerül, a víz és a napfény hatására megnyílik a kemény héjazat, felnő és hatvanszoros termést hoz. Egy szemből hatvan szem lesz. Hol volt előtte a hatvan szem? Isten bölcsessége belerejtette abba az egy szembe. Mai szóval azt mondjuk: bele volt „programozva".

Miért mondta Jézus ezt a példabeszédet? Azért, hogy megértsük saját szívünk titkait. A természetesből ismerjük fel a természetfeletti törvényeit. A mi szívünk is olyan, mint a búzaszem. Kemény és zárt. De ha „jó földbe" kerül, ha megérinti a Szentlélek napsugara, ha átjárja az imádság vize, akkor bennünk is megtörténik a csoda! Szívünk kinyílik és életet hoz környezete számára. Hol volt előtte ez az élet? Benne volt, bele volt „programozva". De kellett a Szentlélek, kellett Isten szeretetének a melege, hogy a program elinduljon és kibontakozhasson.

- Hiszed-e, hogy ott van benned ez a titokzatos program?
- Hiszed-e, hogy csodálatos életet rejt a szíved?
- Hiszed-e, hogy Te is tudsz életet adni másoknak?

Mert hit nélkül ez nem megy. A hit indítja el benned a vágyakozást, és indít cselekvésre. A hit által leszel képes befogadni Isten teremtő erejét.

Isten szavának elfogadása

Van egy érdekes mondat az Ószövetségben: *„Az eső lehull... és nem tér vissza, így van az én szavammal is"* (Iz 55,10). Ha az ember hittel fogadja Isten szavát, akkor az meghozza gyümölcsét a kellő időben. Hogy miért? Mert Isten szava teremtő szó. Ahogy egyetlen szavával hozta létre a világegyetemet és bontakoztatta ki csodálatos szépségét, úgy képes kibontakoztatni egyetlen szavával az emberi lélek minden gazdagságát. Ez a hittel való elfogadás természetesen nem egy fejbólintást jelent, hanem az akarat állandó készségét. Ez a készség szüntelen vágyakozást foglal magában Isten akaratának megtételére. Ahogy Sámuel mondta: *„Szólj, Uram, hallja a Te szolgád"* (1Sám 3,10). Ami azt jelenti, szólj és azonnal indulok. Szólj, és bármit megteszek Érted. Szólj, és arra megyek, amerre hívsz.

Szenvedések között

Az Isten Igéjére való figyelem fontos a szenvedések idején is. A szenvedés legveszedelmesebb kísértése az, hogy fordítsuk el figyelmünket Istenről, és saját bajainkkal foglalkozzunk. Pedig ha az Úrra figyelnénk, aki mindig a legfőbb jó, akkor könnyebb lenne elviselni a szenvedést is.

A nyári melegben sokan szeretnek elmenni fagylaltozni. Előfordul, hogy hosszú a sor, és forrón tűz a nap. Mégis ott marad mindenki a sorban, mert a jó hideg fagylaltra gondol, és elfelejti a meleg miatti szenvedését. Hát erről van szó.

Ha valaki a szenvedések között Isten jóságára gondol, és mindarra a nagyszerű ajándékra, amit Tőle kap, akkor könnyebb lesz elviselni a szenvedést. A gondolatok egy külön kis világot alkotnak bennünk. Egyáltalán nem mindegy, hogy mi jár az eszünkben. Isten Igéje ki akar ragadni bennünket a keserű gondolatokból, és meg akar tölteni erővel és bizalommal. Milyen egyszerű ez, és mégis milyen sokan nem élnek vele.

Gazdag termést hozni

Jézus azt várja tőlünk, hogy sokszoros termést hozzunk. De mit is jelent maga a termés? Vajon elég, ha az ember eszik, iszik és dolgozik? Ez bizony nem elég! A termés ott kezdődik, ahol az ember elkezd szeretni. Hogy is mondja Pál apostol? Lehet hegyeket mozgatni, minden titkot és tudományt ismerni, de ha szeretet nincs bennem, ez semmit sem használ nekem (1Kor 13), semmit sem ér. Ezért olyan fontos, hogy megtanuljunk szeretni. Ez az ember életében a nagy feladat. Hogy legyőzze önzését, és elkezdje az életét – mint egy kenyeret – szétosztani. Örömöt sugározni, segíteni, vigasztalni, beteget ápolni, megerősíteni, kedvesnek lenni. Vagyis szeretni reggeltől estig. Ez az út vezet el Isten Országába.

Katona István
főszerkesztő

Isten jelenlétének jelei

**Nem létezik semmi az Ő jelenléte nélkül.
Meg kell tanulnom látni Őt a városban és az Ő szeretetével
mindent átlényegíteni...**

Isten mindenben jelen van, minden az Ő létének jele. Mint ahogy testem személyiségem látható jele, és annak kifejezője, úgy minden látható és láthatatlan Isten létének ismérve, Őt hirdeti állandóan és megtéveszthetetlenül.

Nem létezik egyetlen sejt, egyetlen atom, egyetlen vessző, semmi sem, ami elkülönítené magát az **Egész egységétől**, ettől a megingathatatlan logikától, harmóniától, összhangtól.

A **jelek** mesélték el történetemet, magyarázták meg vágyaimat, világították meg kérdéseimet.

Egy madárfészek, vagy egy farkasverem jele számomra az egész világmindenség lelkét foglalta egybe. Newton törvényét az égitestek vonzásáról a János-evangélium prológusa előzményének tekintem... Egy kémiai vegyületben az emberek és dolgok közti összefüggést látom, és a testek áthatolhatatlansága meghatározza meddig terjed szabadságom. De ahol a jel folytonos hívássá válik, egyértelmű utalássá arra, amit ki akar fejezni, ott már a közlésben és jelzésben egy más **Jelenlét** érkezik el hozzám. Minden, amit látok, minden, amit hallok, minden visszatérő hajnal, minden átélt találkozás valakinek a jele, aki előttem jár és rám vár: **Isten**.

Mindenesetre mondhatnám: „Nem hiszek benne." Hatalmamban áll – és ez az igazi bűn, melyben elmerültem –, hogy ne higgyek, hogy nemet mondjak a reménynek, lehetőségem van nem szeretni, de... **abban biztos lehetsz, hogy a jel nem fog hívásával felhagyni az idők végezetéig sem**.

Balgaságomban mondhatom: „Létedről nincs bizonyítékom, nem hiszek neked... valószínűleg az ősnemzés szülöttje vagy, a véletlen gyümölcse" – de ez biztosan nem az az út, amely a békéhez, és az örömhöz vezet. Mindaz, amit így elérhetek, talán bizonyos nyugalom, csöpp melankólia, rideg nemtörődömség. Ujjongás és boldogság sosem lesz a részem, és örökre nélkülözni fogom a **szeretetet**.

**Hogy a jelet, melyet látsz, felfoghasd,
hogy jelentését megérthesd,
kicsinynek és szelíd szívűnek kell
lenned. Másképpen nem megy!**

Hihetetlen ostobaság, de sokaknál ez az oka annak, hogy a valóságon kívül maradnak: *„Hallván hallotok, de nem értetek, nézvén néztek, de nem láttok..."* (Mt 13,14).

És Isten szorosan melletted megy el!

Jézus fenyegető szavakat használ, olyan komolyan veszi ezt: *„Bizony mondom nektek, ha... nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába"* (Mt 18,3).

Értitek?

Nem léphettek be oda!

A mennyek országába belépni annyit jelent, hogy kezded fölfogni a dolgokat, fölfigyelni a „láthatatlan Jelenlévő" szavára, amelyet a végtelen sok jelen keresztül intéz hozzád, melyekben elmerülsz:

- mint egy csepp az óceánban,
- mint egy levél az erdőben,
- mint egy hangya a hegységben.

De a belépéshez, megtéréshez egy gyermek szíve szükséges. És ezt kérned kell! Hogy foghatnád mindezt föl egyedül csak az értelmeddel? Isten misztériuma az ember szívében gyökerezik és ha először az agy fogja is föl, visszhangot egyedül a szeretetben talál. Ha szeretsz – megértesz. Valójában a szeretet jelenti a kapcsolatot. A szeretet magyarázza, fejti ki, érteti meg a jelet. Ha látod házadat, az a szeretetben másik házzá válik, amely a mennyben található... Látsz egy menyegzői lakomát, ez Isten népévé válik, mely a szeretetben egyesül, melyben az Isten és az ember közti bensőséges kapcsolat jut kifejezésre. Annak, aki szeret, az **idő** az **örökkévalóság ellenpontjává** válik, úgy mint a tér a „Tér-nélküliség" ábécéjének első betűjévé, a látható a láthatatlan eszményi terévé lesz a szívedben, az erőszak és a háború is az egyetemes béke álmának katalizátorává válik. A halál oldja fel a mélyben az első kérdéseket Istenről, aki mindent újjáalkot, akinek hatalma volt Fiát a halálból feltámasztani.

Ne félj, Testvérem! Tudom, hogy nehéz hinni, de biztosítalak, hogy még nehezebb nem hinni!

Törekedj arra, hogy olyan legyen szíved és szemed, mint a gyermeké, és akkor minden könnyebb lesz. Lásd a dolgokat és olvass bennük: ne félj, hogy időt veszítesz, ha a tengerparton sétálsz, vagy ha éppen mikroszkópon keresztül a parányinak harmonikus szerkezetét vizsgálod.

Isten megérzése, az Istenben való hit abban a jelben születik, mely éppen előtted van, és nem ok nélkül, nem véletlenül tekint rád.

Ne gondold, hogy csak te nézel a dolgokra; próbáld elképzelni, hogy a dolgok néznek rád: Isten tekint rád esti sétádon a város fényeiből, és a felhőkből, melyeket a szél mint nyájat terel az égen. Isten ölel át a széllel, mely hajadat lebbenti, és Ő csókol a hajnal első sugarával.

Isten keze, mely megérint, szerszámod lehet napi munkádban, és a vonat sípolása is, mely a lakásodhoz közeli viadukton robog, az Ő üdvözletét közvetítheti. Ha azt akarod, hogy a teremtés dolgai, melyek körülvesznek, ne szórják szét figyelmedet, töltsd meg őket Isten jelenlétével. Hiszen Őróla beszélnek neked. Ha azt akarod, hogy az utcák, amelyeken épp áthaladsz, eszményi kolostorod folyosójává váljanak, szemléld azokat Isten jelenlétének fényében.

Munkádban nem fogsz többé oly kötelességet látni, mely imádságodban akadályoz, ha meglátod benne az alkalmat, hogy engedelmeskedj a szónak, mely fülledben cseng: *„Arcod verítékével eszed kenyeredet"* (Ter 3,19).

Az **emberek** végtelen ellentmondásaikkal már nem zavarhatnak össze, ha arra törekszel, hogy úgy lásd őket, mint Jézus, és azt érezd, amit Ő: *„Sajnálom a tömeget"* (Mk 8,2).

Isten – aki **a jeleken át érkezik hozzád** – jelenlétével környezetedet, melyben élsz, eszményi templommá varázsolja, melyben Őt *„lélekben és igazságban"* (Jn 4,24) imádhatod. Lehet-e előbb valami a te mindennapodban, ha ott maga az Élő lakik?

De most egy lépéssel előbbre kell menned.

Isten jelenléte – a jelek révén – csak az első lépés. Szegények volnánk, ha Isten itt megállna! Akkor még az Édenkertben volnánk, a fák alatt keresnénk Őt, és jó szomszédságban lennénk Vele.

Egészen más dolgok történtek azóta
Isten radikális szeretetének erejével!

Isten nem arra rendelt minket, hogy szomszédunk legyen, hanem arra hívott, hogy gyermekei legyünk. Nem elégszik meg azzal, hogy „jó napot" mondjon nekünk, hanem magára veszi gondjainkat, korlátainkat, egészen addig, hogy Fia meghal értünk. Amit kínál nekünk, az nem eszmék és imádságok pompája, hanem vérrel pecsételt szövetség. Zavartan bámulhatunk csak, hogy micsoda hatalmas terve van Istennek velünk!

Úgy tűnik nekem, szükséges, hogy csak apránként higgyük, amit Isten közöl velünk, mert ha tényleg egyszerre hinnénk el mindent, amit mond, eszünket vesztenénk örömünkben.

De térjünk vissza a jelenlét témájához.

Isten jelenléte a dolgokban, a történelemben, bennem:
élő jelenlét.

Mert Isten szeret, alkot, gyermekévé fogad engem. Jelenléte bennem teremtő jelenlét. E teremtő folyamat két ütemben megy végbe.

A Teremtés könyvében szereplő öntudatlan, kezdeti idő, mikor *„Isten Lelke lebegett a vizek felett"* anélkül, hogy engedélyemet kérné, agyagból gyúr, vagy csillaggá, mezei virággá, harmonikus állattá teremt; és a másik idő, „az idők érettsége", melyben a Lélek engem is, mint Máriát, *„árnyékával borít be"* és az „igen"-t várja tőlem. Mivel Isten a gyermekévé akar tenni engem, saját képmására kell hogy teremtsen; szabaddá tesz, és mert azt akarja, hogy családjához tartozzam, lehetőséget ad arra, hogy elfussak hazulról.

Szabadságunk misztériuma Isten szeretetének nagysága által született, mert igazi nagy szeretet nem létezik szabadság nélkül. Isten önkéntes szeretetet vár tőlünk, mert a szeretet abszolút.

És ami abszolút, azt nem lehet kényszeríteni. Isten maga sem kényszeríthet arra, hogy szeressük Őt. Csak

javaslatot tesz mindig, szövetségre hív és ennek teljességét nevezi az Evangélium Isten országának vagy a mennyek országának. *„...közel van a mennyek országa"* (Mt 3,2) – nyilatkoztatja ki Keresztelő Szent János. *„...már itt az Isten országa"* (Mt 12,28) – erősíti meg Jézus.

Isten országa azt jelenti, hogy Isten velünk van. És a **hír** az, hogy Isten köztünk vert sátrat. Ez olyan boldogító hír, hogy Örömhírnek nevezzük. Az Evangélium lényege, hogy ezt hirdesse az emberiségnek, és hogy életünknek megváltozott jelentést adjon.

János foglalja össze híres prológusában ezt a kinyilatkoztatást, mely már egyedül elég ahhoz, hogy boldoggá tegyen minket.

„Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige, ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, nélküle semmi sem lett, ami lett. Benne élet volt, s az élet volt az emberek világossága. A világosság világít a sötétben, de a sötétség nem fogta föl. A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Ám, akik befogadtak, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek. Azoknak, akik hisznek benne, akik nem a vérnek vagy a testnek vágyából, s nem is a férfi akaratából, hanem Istenből születtek. S az Ige testté lett, és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be." (Jn 1,1-5.10-14)

A föld története azóta a mennyek története. Isten és ember közös sorsban kapcsolódott össze. Az ember érdeke Isten érdeke. Az ember lakhelye Isten lakhelye. Egyetlen birodalom egyesíti Istent és az embert: a mennyek országa. Az országot, melyben Isten *„kiragadott minket a sötétség hatalmából"* (Kol 1,13). Ez a birodalom számunkra még titokzatos. De fontos tudni: mint ember, e föld lakója vagyok, egy állam polgára, innen útlevelem van, mégis ugyanakkor zsebemben van egy másik útlevél is: a mennyek országáé.

Carlo Carretto

A LELKI ÉHSÉG

„Boldogok, akik éhesek és szomjasak az igazságra, mert ők eltelnek vele" (Mt 5,6)

Zsenge 12 évesként, Jézus éhezett Isten Lelkének dolgaira. A Jézusban ilyen korban megnyilatkozó bölcsesség megdöbbentette Jeruzsálem lelki vezetőit. Lelki-szellemi bölcsessége még saját szüleit is meglepte.

Amikor a húsvét ünnepén Jeruzsálemben voltak, Jézus nem csatlakozott a Galileába visszatérő csoporthoz, mert olyan nagy volt benne a mennyei Atyja dolgai iránti érdeklődés, a lelki dolgok utáni éhség.

„Aki csak hallgatta Őt, elámult értelmén és válaszain. Amikor szülei meglátták őt, megdöbbentek. Anyja így szólt hozzá: »Fiam, miért tetted ezt velünk? Apád és én aggódva kerestünk téged.« »Miért kerestetek engem?« – kérdezte őket. – »Nem tudtátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell lennem?« De ők nem értették, hogy mit akar ezzel nekik mondani." (Lk 2,41-52)

12 éves korában Jézus az Isten országának dolgaival törődött. A legfontosabb dolog, amire figyelmedet fordíthatod, a te Atyád dolgai, bármilyen korú is vagy.

Amikor először kezdtem el Isten útján járni, mindenki azokról a dolgokról kezdett el beszélni, amit **nem tehetek**. Senki sem beszélt arról, amit **tehetek**. Pedig olyan nagy éhség volt bennem! Az Isten dolgai után éheztem, és nagyon akartam Istent – nemcsak egy kicsit. Nekem gyermekként azt tanították, hogy Isten nagy és **meg kell fizetni az árát annak, hogy Vele mehessek**. Az üdvösség, a megváltás szabad, ingyenes ajándék, de több is van itt annál, mint hogy újjászületünk és a mennybe jutunk. De meg kell fizetned az árát, hogy elérd azt a „valamivel többet".

Emlékszem olyan időkre, amikor legszívesebben azt mondtam volna anyámnak és nagyanyámnak: „Nem

akarom olvasni a Bibliát. Olyan unalmas. Nem akarok többet imádkozni. Azt is unalmasnak tartom."

Ők azonban azt válaszolták volna: „Ezt csak te gondolod így!" És akkor ők jobban utánam néztek volna.

Nagymama tanított engem. A legtöbb embernek nincsenek olyan nagyszülei vagy szülei, akik tanítanák őket, ahogy engem tanítottak.

Nagymama állhatatos volt gyakoroltatásomban. Segített kifejleszteni bennem a lelki éhséget.

Ha több olyan tanító lenne, mint a nagymamám, egy jobb világban élnénk. Állandóan a Lélek világában élnénk, ott, ahol a kereszténynek élniük kellene.

Az Isten dolgai után manapság nincs éhség az emberekben. Ez az oka annak, hogy Isten dicsősége ritkán tud megnyilvánulni, illetve, hogy az emberek nem mozdulnak együtt a Szentlélekkel.

Az, hogy látványos dolgokat szeretnénk megtapasztalni, még nem lelki éhség, csak szenzációvágy. Az értelmi kívánság nem visz el téged arra a helyre, ahol a Szentlélek tud vezetni, és ahhoz sem segít hozzá, hogy áradni tudjál, mozdulni tudjál a Szentlélekkel.

Éhezned kell az igazságot, akkor étvágyad még több igazság kívánására sarkall. Nagymama „éheztetett" az igazságra. Éheztetett a Jn 3,16-ra. Évről-évre kiolvastatta velem a Bibliát, és gondoskodott rólam.

A gonosz hatalmát nem fogtam föl igazán, mert nagymama megőrzött tőle egészen addig, amíg el nem engedett. Amikor azután oltalmazó tekintélye alól elbocsátott, ezek a hatalmak vadul rám támadtak.

Azt gondoltam: „Drága Istenem, Nagymama. Hadd térjek csak vissza ellenőrzésed alá. Ott sokkal könnyebb."

Ő azonban azt mondta: „Nem! Most már fel kel nőnöd, és légy férfi."

Nagymamának megvolt a bölcsessége a lelki képzést illetően. Most, hogy idősebb lettem, nem fordultam el az igazság útjától, mert nagymama kialakította bennem az igazság utáni éhséget és szomjúságot, és így nem a világ dolgai után futottam. Az igazság utáni vágy beleivódott a vérembe. Így most vágyódom a Lélek dolgaira.

A Lélek dolgai utáni éhség kialakítása

A lelki éhség kialakítása érdekében nagymama „megetetett" a Bibliával. Ha nem olvastam Igét, akkor hallgattam magnóról. Állandóan igehirdetések vagy lelki dolgok kazettáit játszatta velem. Isten Igéje családunkban olyan helyet foglalt el, hogy nem lehetett mást látni vagy hallani, mint az igazság dolgait. Olyan emberekkel társalogtunk, akikben megvolt ez a lelki éhség. Nem ápoltunk szoros közösséget olyan emberekkel, akikben nem volt meg a vágy Isten dolgai után.

A televízió adásait megszűrtük, a zenét hasonlóképpen. Otthonunk bizonyos értelemben „katonai akadémiához" hasonlított, de szabadon áradt benne a szeretet, és így minden megfelelően működött. Ha nincsen szeretet az otthonodban, nehézségeid lesznek. A szeretet olyan, mint a gépnek az olaj.

Sok ember próbálja ugyanazt tenni, mint nagymama, de csak a szigort alkalmazzák a szeretet olaja nélkül. Nehézségeid lesznek a tizenévesekkel, akár van fegyelmezés, akár nincsen, ha nincs valóságos szeretet és gondoskodás a kapcsolatotokban.

Az egyik oka, hogy a tizenévesek tiltakoznak Isten dolgai ellen, amikor őket bibliaolvasásra ösztökélik vagy templomba járásra nógatják, az, hogy otthonukban van ugyan fegyelem, de nincs elég szeretet a családban. Az ilyen szülők kérjék Istent, hogy mutassa meg nekik az Ő szeretetének nagyobb távlatait.

A szeretetben alkalmazott vessző javítást jelent. Másképp a verés megtorlás. A bibliai nyelvben a gyermeknevelléssel foglalkozó igeversek mindig javítást vagy útmutatást jelentenek – sosem megtorlást.

Az emberbe bele van építve az igazság és valóság utáni vágy. Így vagyunk teremtve. Időnk legnagyobb részét mégis azzal töltjük, hogy a „világi" gondolkozást és rendszert utánozzuk, pedig ez hamisság és teljességgel valótlanság.

Nagymama korrekciójának és útmutatásának köszönhetően örültem a bibliaolvasásnak, s az elfoglalta a maga helyét az életemben. Örültem, ha Isten mélyenszántó dolgairól hallottam. Éheztem a Lélek dolgait.

Sok szülő azt mondja: „Mi a baj a gyermekeinkkel? Mi tanítottuk őket, mégis miért ilyen rosszak?"

Nem mondhatod azt, hogy tanítottad gyermekedet, ha rossz példát mutattál neki. Nemcsak mondani kell a gyermeknek, hogy mit csináljon. **Példát kell nekik mutatni!**

Keresztény testvéreimet próbálom bátorítani, hogy ébredjenek fel és járjanak Isten igazságában, hogy a mennybe mehessünk, ahova tartozunk. Sok ember játszik Istennel, mert nem éhezi és nem szomjúhozza az Ő igazságát.

Láttam embereket Afrikában, akik meghaltak, mert fizikailag voltak éhesek.

Még azok az afrikaiak is, akik nem koplaltak, éhezték az édességet, mert nagyon kevés van nekik ebből a fajta élelemből. Cukrot vittünk Mozambikba a gyerekeknek. Közülük némelyik még soha életében nem látott cukorkát, de amikor hallottak róla, vagy meg is érintették, éhezni kezdtek utána. Kívánták!

Amikor Mozambik egyik kis falujába vittek bennünket, azt mondták: „Légy óvatos a kandi-cukorral, mert a gyermekek rád fognak mászni érte."

A gyerekek megragadták a kezemet, és ráncigálni kezdték több cukorkáért. Kezem ide-oda járt. Ezek a gyermekek éhezték az édességet! Akarták!

Az én megállapításom ez: ha te nem éhezed Isten dolgait úgy, ahogy ezek a gyerekek éhezték az édességet, akkor ha Isten dolgai hozzád érkeznek, nem fogod azokat felismerni.

Sok ember abszolút nem éhezi Isten dolgait.

Miért mulasztják el az emberek Isten mozdulását, pedig ott történik a szemük előtt? Mert nem éheznek és nem szomjaznak Isten dolgai után.

Az afrikai gyerekek éhezték az édességet. Vártak a következő látogatóra, hogy eljöjjön hozzájuk, akit aztán ismét letámadhatnak egy csomag cukorkáért.

Így kell nekünk is bánni Isten dolgaival: örülni annak, ami most van, de állandóan éhezni a többre. Többet kell akarnunk Istenből, az Ő jelenlétéből, akarnunk kell az Ő dicsőségében járni, az Ő erejében, úgy kell Vele beszélnünk, mint a barátunkkal. Többet kell akarnunk Belőle!

Térdre kell ereszkedni, ahogy én tettem, amikor a nagymama azt mondta: „Nos, most rajtad a sor!"

Szilárd és eltökélt volt velem, így az egyedüli dolog, amit tehettem, az volt, amit ő tett: előre menni Isten dolgaiban.

Térdre ereszkedtem és azt mondtam: „Többet akarok Belőled, Isten. Szentlélek, áradj át rajtam! Szentlélek, vezess engem! Taníts engem! Igazíts útba! Többet akarok belőled. Mindent akarok, amit csak akarhatok, sőt egyre többet."

Mennyi időt töltöttél a térdeden és mondtad ezt, amíg elkezdtél vágyódni Isten dolgai után? Olykor ez hónapokig tart.

Képzeld el Isten dolgait! Száddal valld meg Isten utáni éhségedet! Én is így csináltam. Először nem nagyon ment, de csináltam. Most többet ismerek Istenből. Mindenütt velem van, bennem van, kiárad belőlem, és ott van körülöttem.

E dolgokat addig mondtam, amíg kialakult bennem az Isten utáni éhség. Ő válaszolni fog, ha látja, hogy te valóban éhezel utána. Ahogy így térdre borulva éltem, a belső emberem fejlődni kezdett bennem.

Isten Lelke által lelkemben elkezdtem létrehívni ezeket a dolgokat, mintha már meglennének (lásd: Róm 4,17). Többet kaptam Istenből. A Szentlélek ajándékai elkezdtek átáradni rajtam. Látomásokat láttam. Lelki éhségem állandóan nőtt, és még most is többet szeretnék Istenből.

Roberts Liardon

Ha az ember föl tud készülni a hitre, akkor ez azt jelenti, hogy meg kell szabadulnia a bűntől, amely a hit igazi akadálya. *„Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába"* (Mt 18,3), mondja Jézus nagy erővel. Gyermekké lenni pedig ezt jelenti: egyszerűnek, jónak, igaznak lenni.

Minden egyes lépés, amelyet az ember azért tesz, hogy megszabaduljon a hazugságtól, az aljasságtól, az erőszaktól, az önzéstől, a gőgtől: Isten látása felé viszi.

Carlo Carretto

Mit jelent számomra az Oltáriszentség?

— ELMÉLKEDÉS —

Uram, Te aki jelen vagy ebben a kis gyöngéd, és törékeny kenyérben, egészen csodálatos titok vagy számomra!

Érezhetően új életerővel töltesz meg, örömöt, békét, türelmet és szeretetet ajándékozol nekem.

Előzékennyé teszel olyan emberek iránt, akik ellenszenvesek nekem, vagy akiket egyáltalán nem ismerek.

Biztatsz, hogy a kis mindennapi, gyakran oly fárasztó munkákat is megtegyem Irántad érzett szeretetből.

Biztatsz, hogy megéljelek Téged a családban, legyőzzem a félénkséget, hogy gyakran beszéljek Rólad, és hogy szavadat életünk középpontjába állítsam.

Segítség vagy és vigasz, ha számomra az együttlét, az engedelmesség a családban nehéz.

Te ajándékozod a bátorságot, hogy a családon kívül is Rólad beszéljek, ha úgy adódik.

Te ajándékozod nekem a megfelelő szót, ha hagyom, hogy szólj hozzám.

Te segítesz nekem azután, ha kételyek jönnek, hogy helyes volt-e éppen ebben a pillanatban, ebben az órában, és ehhez az emberhez Rólad beszélni.

Köszönöm Uram, teljes szívből köszönöm ezt a kegyelmet!

A kenyérben és a borban való jelenléted hitem középpontja lett!

Itt lesz nyilvánvaló Atyádnak mindent átfogó szeretete.

Néhány évvel ezelőtt megtapasztalhattam – szinte elborzadva – ezt az életet küldő szeretetet, amikor megragadtál.

Most engeded, hogy naponta újólag megéljem, mi szeretnél lenni számomra: étel és ital, élet forrása, öröm és boldogság, barátom, tanítóm, bátyám, Üdvözítőm, Uram.

Te vezetsz az Atyához, akit oly nehezen tudok elképzelni, miatt Képed valóságosan áll szemeim előtt.

Köszönöm, Uram, hogy emberré lettél!

Köszönöm Atyaisten, hogy nekünk ajándékoztad Fiadat!

Köszönöm Szentlélek Úristen, hogy ezt a hitet éleszted bennem és megtartod!

Te vetted el tőlem szeretetteljes türelemmel Atyád előtt való félénkségemet, amely megakadályozott, hogy teljes szívemből szeressem Őt.

Te szabadítottál fel Isten és az emberek számára!

Oly boldog vagyok, hogy most szabad másokkal együtt imádkozni és énekelni az Egyház dicsérő és hálaimáit.

Azelőtt sokat nem tudtam együtt imádkozni és énekelni, mert ez nem lett volna valódi.

Édes Uram, az én szavaim nem elegendőek arra, hogy kifejezzem, mit jelentesz számomra az Oltáriszentségben!

Te lettél az életem! Halleluja!

Ismeretlen szerző

Mentsétek meg a világot!

„Drága Gyermekek! Ebben a kegyelmi időben, mikor Isten megengedte, hogy veletek legyek, újból a megtérésre hívlak bennetek, kis gyermekeim. Különös gonddal munkálkodjatok a világ megmentésén, amíg veletek vagyok. Isten irgalmas, és különleges kegyelmeket ad, ezért az ima útján kérjétek ezeket. Veletek vagyok, és nem hagylak magatokra. Köszönöm, hogy követtétek hívásom."

(2008/05 Medjugorje)

Korábbi üzeneteiben a Szűzanya már többször utalt rá, hogy az idő, amelyben élünk, **kegyelmi idő**. Az elmúlt 27 esztendő során zarándokok milliói keresték fel ezt a helyet, így Medjugorje egyfajta lelkiszellemi „klinikává" nőtte ki magát, melyben Isten a lelkek és a szívek gyógyítója. A gyógyuláshoz vezető utat, mely nem más, mint a **megtérés**, a Szűzanya mutatja nekünk. A Szentírás számos példával szolgál a megtérésre, így például a tékozló fiú történetében, de ennél még beszédesebb Szent Pál megtérése. Minden megtérés valamilyen eseményhez, találkozáshoz kötődik, de nem akárkivel, hanem magával Istennel.

Mindnyájan tudjuk, hogy Szent Pál korábban a keresztények üldözője volt. Egy alkalommal útban Damaszkuszba, az ottani keresztényeket üldözendő, még a városba való belépés előtt találkozott Jézussal, és ez a találkozás az akkori Saul további életét döntően meghatározta: a keresztények üldözőjéből Jézus tanítványává lett, még a nevét is megváltoztatta: Saulból Pál lett.

Valami hasonló történt az apostolokkal is. Életük legdöntőbb pillanata a Jézussal való első találkozásuk volt, melynek hatására mindent maguk mögött hagyva, Krisztus követői lettek.

Ez az átalakulás ment végbe a szentekben is, és velünk is megtörténhet, ha az imádság útján járva, megtaláljuk életünk Isten akaratának megfelelő igazi célját és értelmét. **A Szűzanya újra és újra a megtérésre hív bennünket**, azaz életünk megváltoztatására.

A mai keresztények többségének még nem volt része az élő Úr Jézussal való találkozásban. Ez a találkozás az újrakezdés szükséges feltétele, amely után minden megváltozik bennünk és körülöttünk, életünk új, jobb minőséget kap. Tudnunk kell ugyanakkor, hogy találkozásunk Istennel nem az élet keresztjeitől való szabadulást jelenti, hanem azt, hogy sokkal könnyebben tudjuk viselni e terheket. Mindazok, akik átélték ezt a találkozást, a föld sójává és e világ világosságává lettek; olyan eszközzé és közeggé, melyen át Isten szeretete és az öröm kiterjedhet erre a világra.

A megtérésre és a Jézus Krisztussal való személyes vándorlásunk során a folyamatos változásra mindnyájan meghívottak vagyunk. A megtérés folyamat, amely egész életünkön át tart, és egyikünk sem mondhatja, hogy teljesen megtért Istenhez, mert mindig akad valami javítani, tökéletesíteni való. A megtérés folytonos útonlét Krisztushoz (vargabetűk nélkül). Állandó feladat az egész Egyház számára is; nem ember műve, hanem Isten viszi végbe bennünk, melynek során **különleges kegyelmeket ad**, azonban miként a Szűzanya mondja, **e kegyelmeket kérnünk kell**, valamint jó szándékot és szeretetet kell tanúsítanunk **Isten felé, aki irgalmas**, amint arról a Kivonulás könyvében is olvashatunk: *„Irgalmas és könyörülő Isten, hosszantűrő, gazdag kegyelemben és hűségben. Kegyelmét megtartja ezrek számára..."* (Kiv 34,6-7)

A Szűzanya megnyugtat, hogy **nem hagy magunkra bennünket utunkon**: Az imádságos élet példaképeként áll előttünk. Ő együttműködik az Atya tervével, amely Fiának megtestesülésére vonatkozik. Így, a Boldogságos Szűzanyával együtt, mi is bátran mondhatjuk: *„Az Úr szolgálója vagyok, teljesedjenek hát be rajtam szavaid"* (Lk 1,38).

Imáinkba belefoglalunk minden szükséget szenvedőt, most kiváltképpen a kínai földrengés sújtotta szenvedő embereket.

Danko atya

A felnőtt katekézis gyümölcsöket terem

(Amikor a karizmatikus Megújulás terjedni kezdett Magyarországon – a 80-as évek elején –, volt egy pap-testvér – Privári István –, aki újra és újra feltette ezt a kérdést a papi találkozókon a Szentlélek kiáradásával kapcsolatban: „De hogyan lehet ezt a plébániai élet szerkezetébe beépíteni?" „Hogyan lehet ennek plébániai keretet adni?" Mi nem igen értettük, hogy milyen keretről beszél, mert úgy gondoltuk, hogy elég a spontaneitás, és minden megy magától. Nemrég kapcsolatba kerültem egy svájci plébánossal – Leo Tannerrel –, akiről kiderült, hogy húsz éve azon dolgozik, hogy a Megújulásnak legyen plébániai kerete. Összeállított hatféle szemináriumot, előadócsoportot szervezett, alfa kurzust tartott, és most dolgozik utóbbinak a katolikus folytatásán a „Béta kurzuson". Szemináriumait „WeG"-nek, azaz Út-nak nevezte el, ami egyben mozaikszót is jelent. „Wege erwachsenen Glaubens" – „A felnőtt hit útjai". Az alábbiakban egy vele készült riportot közlünk. – Katona István atya)

Újságíró: Mióta foglalkozik a felnőttek katekézisével?

Leo Tanner: Jó húsz éve dolgozom a felnőtt katekézis terén, 1987 tavaszán vezettem a Szent Galleni egyházmegyében az első szemináriumot. Még húsz év után is nagy örömöt szerez számomra ez a munka, mivel nagyon izgalmas és a gyümölcsei újra és újra bátorságot adnak a folytatáshoz.

A gyümölcsök

Svájcban ezek a lelki gyümölcsök sokfélék:

- Az utóbbi húsz év során csak Svájcban körülbelül 20.000 ember vett részt hittel kapcsolatos szemináriumon, és ennek köszönhetően megújult és élővé vált a hitük. (Ezeket a szemináriumokat a mi teamünk, vagy a plébániák megújulásáért felelős munkacsoport vezette.)
- A szemináriumokból több mint 100 plébániai kiscsoport alakult, akik helyi szinten megosztják egymással a hittel, és az élettel kapcsolatos kérdéseiket és közösen tanulmányozzák a Bibliát. Egy részükből alakult az Emmánuel Biblia-csoport. A legtöbb csoport aktívan részt vesz különböző szolgálatokban és a plébániák életében.
- Körülbelül százan azok közül, akik ezen a felnőtt katekézisen való részvételt követően a keresztény hit és az egyház iránt nagy szeretetet éreztek, szükségét érezték a hittel kapcsolatos ismereteik elmélyítésének. Részt vettek a Svájcban felkínált teológiai kurzusokon.
- Néhányan közülük elvégezték a teológiát és ma papként, diakónusként, lelkipásztori asszisztensként dolgoznak, vagy főállású hitoktatók. Vannak, akik beléptek egy szerzetesrendbe. Szám szerint 15 embert ismerek, akik Isten kegyelméből, a mi munkánk által ihletve (a fiatalok között végzett munkánkat is beleértve) a fent említett utak egyikét választották.
- Jelenleg Svájcban összesen 203-an látogatják ezeket a szemináriumokat. Több plébánia is úgy döntött, hogy 2007-ben elindítja az „Út" (Weg) elnevezésű programot.

Mi is a lényege a felnőtt katekézis ezen kipróbált módjának, „A felnőtt hit útjainak"?

A felnőtt hit

A hit gyakran nem fejlődik párhuzamosan a felnövekvő emberrel és megáll a növekedésben. Ezért sok felnőttet újra foglalkoztatnak a keresztény hittel kapcsolatos kérdések. Mások már hosszabb ideje keresnek, szeretnék a hitéletüket táplálni és elmélyíteni. Az ilyen felnőtt keresőknek szólnak szemináriumaink. A szemináriumok során teret kapnak a Úrral kapcsolatos lelki tapasztalatok, megtanulnak Isten hangjára odafigyelni, és felnőttként igent mondani a keresztségre és a közösségben megélt hitre.

Az „Út" (WeG – Wege erwachsenen Glaubens – jelentése: A felnőtt hit útjai) nevű lelkipásztori koncepció

A felnőtt hívők igényeire reagál az „Út" nevű pasztorációs koncepció. Ennek a pasztorációs koncepciónak az a célja, hogy a kereső felnőttek lakóhelyükön (saját plébániájukon) találjanak olyan lehetőségeket, ahol keresztény hitüket újra felfedezhetik és elmélyíthetik. Ennek fontos részét alkotják a plébániákon tartott kü-

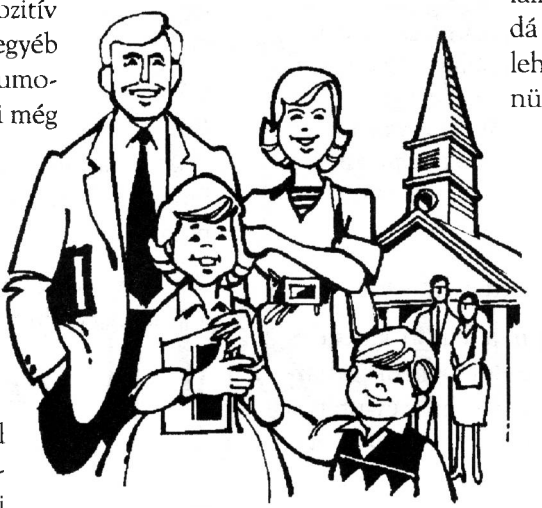
lönböző szemináriumok. Ezt a feladatot egy világi hívőkből álló munkacsapat/team látja el, akik hosszútávon hivatásuknak és szolgálatuknak tekintik a hit továbbadását a felnőtteknek. A cél mindenképpen egy munkacsoport létrehozása.

Ennek a célnak a megvalósításához a plébániáknak egy utat kell megtenniük, ami feltételezi a szándékot a világi hívők pasztorációjára és lelki támogatására. A növekedéshez idő, türelem és folyamatosság szükséges.

A kezdetek

Az „Út" elnevezésű pasztorációs koncepció és a munkacsoport a gyakorlat szülötte. A saját magam által kifejlesztett szeminárium tapasztalataiból indultam ki, amelyet 1987-ben tartottam először. Az akkori 150 résztvevő közül sokan tettek tanúságot arról, hogy új módon tapasztalták meg Isten szeretetét, és ezen az „új úton" akartak továbbhaladni, így alakultak ki az első kiscsoportok.

A résztvevőktől érkező pozitív visszhangoknak köszönhetően egyéb helyeken is tarthattam szemináriumokat. Így kezdődött el az az út, ami még ma is kibontakozóban van.

A surseei diakónus, Marcel Bregenzer kezdetektől fogva részt vett a szemináriumok anyagának kidolgozásában és ő maga is tartott szemináriumokat. Klemens Armbruster német atyával való barátságunknak köszönhetően 1990-től a Freiburg im Breisgau-i egyházmegyében is kezdtek teret nyerni ezek a szemináriumok.

Urban Camenzind diakónus és Marcel Bergenzer együttműködése révén 1994-ben létre jött a „Plébániák Megújulásáért Munkacsoport". Ennek a határokon túlnyúló együttműködésnek a keretében alakult ki 1998-ban „A felnőtt hit útjai" elnevezésű pasztorációs koncepció (WeG).

Ezután alapítottuk meg 1998-ban „A felnőtt hit útjai nemzetközi projektcsapatát" (IPW).

A már említett személyeken kívül Theresa Herzog (jogász, teológus, a Baseli egyházmegyei lelkigondozói tanács elnöke), valamint Dr. Hubert Lenz Professzor (Palottinus szerzetes) is a projektcsapat tagjai.

Napjainkban Svájcban és Németországban is van két-két központ, melyek „A felnőtt hit útjai"-nak a terjesztésével foglalkoznak.

Anyagok

A felnőtt hit útjai nemzetközi projekt-team munkájának és tapasztalatcseréjének következményeképpen számos gyakorlatban kipróbált anyag jött létre, melyek három csoportba oszthatók:

1. **A WeG-Projekt előkészítése:** Célja, hogy felismertesse – különösen a plébániai testületekkel – a hit felnőtteknek való továbbadásának szükségszerűségét, a plébániákon elindítsák a projektet, valamint kialakítsanak egy előkészítő csoportot.
2. **A hit megújítása:** A bevezető szemináriumok többfélék. Négy kezdő szeminárium közül lehet választani: Újrakezdés, Jöjj, és láss!, A tűz újraélesztése, vagy speciális lehetőségként kínálkozik az Alfa-kurzus. Ezek közül kiválasztható a helyi körülményeknek legmegfelelőbb szeminárium.

   Az **„Újrakezdés"** fejezetcímei a következők: Az istenképek hatásai, a hit krízisei, a Jézussal való találkozás, a kiengesztelődés szabaddá tesz, jövőképünk, Isten Lelke lehetővé tenni az újrakezdést bennünk. – A kurzus a Jézussal való személyes kapcsolatra bátorít.

   A **„Jöjj és láss!"** fejezetcímei: Minden ember egyedi, Isten más, a barátság dimenziói, gyógyító találkozások, a megváltás ünnepe, a kezdet dinamikája, az új út embere, a hit öröme. – A szemináriumok csúcspontja a keresztség és bérmálás szentségének (fogadalomnak) megújítása.

   „A tűz újraélesztése" fejezetcímei: Elindulni Isten keresésének útján, a szeretet utáni vágy, Jézusban Isten felülmúlja vágyunkat, az Ő életét választjuk, Isten gyógyítja a múlt sebeit, megbocsátás, kapcsolat Istennel, a hétköznapokban tovább lángol a tűz. – A szeminárium célja, hogy a résztvevők nyissák meg szívüket Isten szeretete előtt, és az Ő jelenlétében éljenek.

   Folytatásként a következő szemináriumok közül lehet választani: Miatyánk, Eukarisztia – a változás útja, Ugye lángolt a szívünk – bevezetés a belső imába. Két újabb szemináriumunk is van, amelyeket most alakítunk ki. Ha fellobbant a láng – Meghívás Krisztus tartós barátságába, valamint Krisztus az egyházban. A katolikus kincsek felfedezése.
3. **A hit elmélyítése:** Minden szeminárium után felkínálják a hit elmélyítését a kiscsoportokban való részvétel által. Ehhez is számos bevált és helyzethez

illő anyag áll rendelkezésre. (Az anyagokat lásd a www.wege-erwachsenen-glaubens.org honlapon.)

A WeG koncepció célja egy olyan folyamat, melynek eredményeképpen helyi szinten folyamatosan váltakozva kínálnak fel kezdő, és haladó (elmélyítő) szemináriumokat, ezáltal egyre szélesebb rétegeket megszólítva és bevonva.

Egy különlegesség: az Alfa-kurzus

Az Alfa-kurzus az egyetlen, amelyet nem a mi teamünk fejlesztett ki. Ez a kurzus a plébániáknál teljesített szolgálatunknak körülbelül 10%-át teszi ki. A „Keresztény hit útjai" elnevezésű pasztorációs koncepció a legtöbb helyen nem tartalmazza ezt a kurzust.

Ez az anglikán területről származó alapkurzus rövid idő alatt nagy közkedveltségre tett szert az egész világon és német nyelvterületen katolikus közösségek program-ajánlatában is egyre gyakrabban szerepel. Amikor 1997-ben megismertem az Alfa-kurzust, világossá vált számomra, hogy a mi addigi szemináriumainknak érdekes kiegészítése lehet. Így hosszú ideig dolgoztam azon, hogy a kurzust a katolikus hívők számára is gyümölcsözővé tegyem, célom az volt, hogy megszabadítsam a szabadkeresztény jellegzetességektől.

Álljon itt néhány magyarázó szó ehhez a kurzushoz, mely gyakran vált ki vitákat. (Lényegében a fundamentális teológiáról szól.)

- **Egységes látásmód**

  Az Alfa-kurzus sikere nagyban függ különböző tényezők együttműködésétől. Ebben kulcsszerepe van a speciálisan erre a feladatra kiképzett teamnek. Döntő jelentőségű az is, hogy a plébánián és a lelkigondozói teamben adottak-e a kurzus előfeltételei. (Vö. „A katolikus keresztények Alfa Kurzusának alapjai" – WeG Kiadó 71-73. old.)

- **Gyümölcsök**

  2000 óta kollegáimmal együtt több, mint 40 Alfa-kurzust vezettünk Svájcban és a szomszédos országokban. Az értékelő lapon szinte minden egyes résztvevő jelezte, hogy hite élőbbé vált és fontos lett számára a keresztény közösség. (Ez összhangban van annak a felmérésnek az eredményével, amelyet a Baseli Egyházmegye Lelkigondozói Hivatala végzett 14 plébánián, ahol Alfa Kurzust tartottak.) Sok plébánián kiscsoportok alakultak, amelyekben a kurzust végzettek 70%-a részt vesz. Egy jelenlegi kispap pedig az Alfa-kurzuson ismerte fel hivatását.

A terjesztés

„A felnőtt hit útjai" elnevezésű pasztorációs koncepció a hit továbbadásának egy lehetséges útja, sok egyéb út mellett. Az utóbbi években a felnőtt katekézis itt ismertetett formája a következő módokon terjedt:

Németországban az utóbbi öt évben több, mint 430 szemináriumot tartottak a plébániákon. Klemens Armbruster 2000 óta tevékenykedik a Freiburg im Breisgaui egyházmegyében a „Felnőtt hit útjai" program referenseként.

Dr. P. Hubert Lenz a Vallendari Pallottinus Főiskola részmunkaidős professzora, a trieri és a limburgi egyházmegye megbízottja a „Felnőtt hit útjai" elindításában és támogatásában. Nálunk, Svájcban a plébániák megújulásáért felelős munkacsoport és a WEG Projekt-teamjének kezdeményezésére az utóbbi öt év folyamán körülbelül 80 szemináriumot tartottak. Anyagainkat már hosszú ideje használják Olaszországban, Hollandiában, nemrég óta pedig Horvátországban és Belgiumban is. Az első francia fordítás épp most készül.

Zárógondolatok

Napjainkban az Egyház és a társadalom helyzetének különbözősége miatt az evangélium többféle megközelítési módjára van szükség. A kínálat sokrétűsége azért is fontos, mivel a különböző helyekről származó emberek más-más élettapasztalattal rendelkeznek. Egyeseket inkább az eszükön, másokat a szívükön, ismét másokat pedig a közösségi élményeken keresztül lehet megszólítani. Örömömre szolgál, ha a hit továbbadásának újabb és újabb módjai jönnek létre, mert ezek kiegészítik és inspirálják egymást, így egyre több felnőttet szólíthat meg az Evangélium, akik Jézus Krisztus követőivé válhatnak.

Leo Tanner

Ne rémüljetek meg a kísértésektől! Ezek a lélek próbái. Isten így akarja megedzeni a lelket, amikor elegendő erőt lát benne a harchoz, és saját kezével kívánja átnyújtani neki a dicsőség koszorúját.

Pió atya

Meggyógyult a szívem!

A II. Karizmatikus Találkozón érintett meg először igazán Jézus. Akkor „Életem pecsétje" címen megjelent a tanúságtételem a Marana Tha újságban. Életem folyamán ott hallottam először az „Isten gyöngédség, irgalom" című dalt, amit soha nem fogok elfelejteni...

Sajnos, mint a zsidók a pusztai vándorlásuk során, én is ezután sokáig futottam a felesleges köröket. 15 év alatt a halálvölgyét jártam, romokban hevert az életem. Anyagi, testi, lelki téren egyaránt – főleg magamnak köszönhetően. Isten szeretete, akarata helyett bálványokat szolgáltam és szerettem... Azonban Isten végtelen irgalma utánam nyúlt, Nála nincs elveszett élet, lehetetlen helyzet. Ő képes volt utánam nyúlni a feneketlen mélység ellenére is. Januártól tudatosan kezdtem eddigi életemet Isten fényében átlátni, és egyre többet imádkozva kérni a gyógyulásomat. A lelki sebek gyógyulása – gyerekkoromtól fogva – csak most kezdődhetett el, amikor rájöttem, hogy mindenkinek megbocsátok (szívből), még magamnak is. Isten erejével minden lehetséges!

A gondolkodásomban a lelkületemnek kellett igazán elindulni a változás útján, és elkezdtem kérni, hogy Ő adja azt az örömöt és gondolkodást, amit Ő akar. Magam erejéből 48 évesen nem tudtam megváltozni, de hála, vannak csodák!

Spontán imáimban „rájöttem", hogy ember nem szerethet úgy, mint Ő, és egyedül Ő a megoldás összetört életemre.

Éppen az idei Találkozó szombatján fejeztem be az isteni irgalmasság kilencedét, biztosan nem véletlenül.

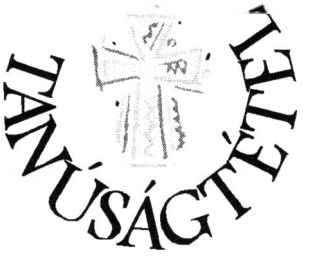
Varga atya tanítása mélyen megérintett, teljesen rólam szólt... A szentségimádás alatt már annyira átjárt Isten jelenléte, mint még talán soha...

Josip Loncarról még nem hallottam, de nyitott szívvel hallgattam tanítását. Imája alatt, amikor a szívritmus-zavarban szenvedőket említette, hatalmas melegség és kegyelem öntött el. Percekig a levegőt kapkodtam, forró könnyek öntötték el arcomat. Megtapasztaltam Istenünk szabadítását és gyógyítását, úgy, ahogy még soha. Csendes, mély béke és öröm költözött a szívembe. Másképpen látom magam és az egész helyzetemet, és legfőképp a körülöttem lévő embereket, még azokat is, akik sok fájdalmat okoztak nekem.

Zsikó Mária

KALANDOS UTAKON

II/1. rész

Mohón szívtam magamba az új közeg templomi illatát. Új életem első napjaiban mindenkinek lelkesen meséltem, hogy mi történt velem. Számomra ez természetes volt, hiszen kézzel fogható, valóságos tapasztalataim voltak.

Szüleimnek is bizonyságot tettem hitemről. Emlékszem, a konyhában ültem. Egyik kezemben az Újszövetség, a másikkal hevesen gesztikuláltam. A túlvilági életről és a szeretetről prédikáltam nekik. Anyám könnyes szemmel hallgatta. Apám szentségelt. Az volt az érzésem, jobban örülne inkább a kábítószernek, mint az általa gyűlölt vallásnak. Azt is elmondtam nekik, hogy mától kezdve csak ennek akarok élni, más nem is érdekel. Persze a fényképész szakma tanulását nem fogom megszakítani, hiszen nagyon szerettem. Ennek ellenére egy izgalmas gondolat furakodott be a tudatomba. Mi lenne, ha szó szerint csak ennek élnék, ez lenne a hivatásom?

A katolikus vallás hittételeiben teljesen járatlan voltam. Elkezdtem misékre járni. Valahogy ösztönösen megérezhettem, hogy mi a lényeg, mert feltámadt ben-

nem a vágy az áldozásra. Már az első budapesti alkalommal kimentem és magamhoz vettem az Eukarisztiát. Nem tudtam, hogy nem szabad. Még nem voltam elsőáldozó, csak meg voltam keresztelve. Ekkor voltam 23 éves. Az áldozás számomra annyira intim dolognak tűnt, hogy szégyelltem mások előtt. Ezért inkább Budapestre jártam fel a Felszabadulás téri misékre. Ott nem ismert senki. Fizikai megtapasztalásaim voltak. A valóságos jelenlét számomra nem volt kérdés. Sok katolikusnak viszont az.

Egyik fényképész osztálytársamnak – akiről tudtam, hogy katolikus – lelkesen elmeséltem legújabb élményeimet. Furcsa szemekkel nézett rám. Azt mondta, elvisz az ő lelkivezetőjéhez. Magamban kuncogtam. Meg akarnak mutatni egy papnak, hogy mi bajom van. Elutaztunk Nagytéténybe – akkoriban minden kalandot bevállaltam –, hiszen új korszak kezdődött. Idősödő plébános bácsihoz csengettünk be.

Rövid bemutatkozás után négyszemközt maradtunk. Elmondtam mindent. A múltamat, szenvedéseimet, megvilágosodásomat, pünkösdi karizmatikus átéléseimet, az angyalok nyelvét, bár akkor még nem kaptam meg ezt a csodálatos ajándékot. Hosszú csend következett. Aztán könnyes szemmel megfogta a kezemet, és azt mondta: „Fiam, én elhiszem mindazt, ami történt veled." Lényegében az én tanúságtételem megerősítette őt hitében és papi hivatásában. Barátok lettünk. Többször is meglátogattam. Megajándékoztam néhány bekeretezett fotómmal. Nagy szakértelemmel kielemezte a képek mondanivalóját. Azt mondta, ezek a képek sokat elárulnak rólam. Végre valaki megértette a művészetemet!

Egyik alkalommal hozzám fordult és jelentőségteljesen így szólt: „Fiam, én azt mondom neked, hogy csinálhatsz bármit, de ha nem engedelmeskedsz az Úristen hívásának, akkor boldogtalan leszel. Elszalasztasz egy csodálatos lehetőséget. Ezért szépen gyónjál és áldozzál meg, utána pedig csomagolj össze és menj a szemináriumba!" A lélegzetem is elállt. A legtitkosabb vágyaim lettek megfogalmazva Isten szolgája által. Szédülten ültem fel a vonatra. Isten azt akarja, hogy pap legyek és csak Őt szolgáljam! Beleborzongtam. A lemondás gondolata nem is foglalkoztatott. Ha Isten hív, akkor menni kell! Kiválasztottnak éreztem magam. Ez olyan elhívás, amit nem mindenki kap meg. Teljesen más szemszögből láttam magamat. A feladat nagysága azonban kétségekkel töltött el.

Újdonsült barátnőmmel nekivágtunk a világnak. A budapesti közösségek után megismertem a nagymarosi találkozókat is. Rádöbbentem, hogy az ország számos pontján vannak hasonló összejövetelek, mert a fiatalok és általában az emberek szomjaznak Isten valóságára. Egy új világ nyílt ki előttem. A szabadosság után az igazi szabadság érzése mámorító volt! Legtöbbször gyalog és autóstoppal közlekedtem. A természet szeretete egy új momentum volt az életemben. A Magas-Tátra csúcsai lenyűgöztek. Középiskolás koromban jártam ott először, most újra felfedeztem ezt a vidéket. Volt, hogy egyedül vágtam neki a kalandos utazásnak. Májusban már a hatalmas hegy lábánál sátoroztam. Akkor még kevés turista volt. A csend és a magaslati levegő misztikus magaslatokba repített.

Egyszer, a csúcs előtt néhány száz méterrel leültem pihenni. A látvány döbbenetes volt. Kétezer méter fölött voltam. Néztem a tájat. Felemeltem a kezemet és hirtelen ráeszméltem, hogy az én testem és a fizikai világ ugyanabból az anyagból van. Fák, virágok, növények állatok, hegyek, felhők, mind egyek vagyunk. Isten teremtményei. Az Egység érzete extatikus élmény volt. Elkezdtem sírni. Tér és idő megszűnt körülöttem. Nem tudom meddig voltam ebben az állapotban. Felkeltem és elindultam a csúcs felé. Egy hegymászó elégedettségével értem fel. A felhők a lábaim alatt úsztak. Kedvem lett volna rájuk lépni, ahogy Jézus tette a tenger hullámaival. Ki tudja, lehet, hogy abban az állapotomban sikerült is volna...

Aztán visszahuppantam a földre. Folytatódtak az unalmasnak tűnő hétköznapok. Azonban én nem unatkoztam! Mindenkinek meséltem a megtapasztalásaimat. Korábbi barátaim csodabogárnak tartottak. Nem zavart, mert új ismerőseimmel „testvérnek" hívtuk egymást. Kritikus szemek vettek körül.

Ha kereszténynek vallod magad, akkor górcső alatt vagy. Sok kritikát kaptam. Érthetetlen volt az emberek szemében ez a hirtelen váltás, én viszont boldog voltam. Végre megtaláltam az életem értelmét. Megnyugodtam. Lépésről, lépésre haladtam előre. Reggelente én nyitottam az üzletet és előtte misére mentem. Azok a

napok áldottak voltak. Minden sikerült. Csodákat éltem át. Ám az alkoholról, cigarettáról, káromkodásról való leszokás nem ment zökkenőmentesen. Azt hittem, hogy pusztán akaraterőből sikerülni fog. Rájöttem, hogy még nem. Isten segítségét kértem. Egyik napról a másikra megszabadultam ezektől a gyötrő megkötözöttségektől.

Anyai nagyszüleim örömmel fogadták megváltozásom hírét. Ők katolikusok voltak és könnyes szemmel hallgatták történeteimet. Ám apám szülei nem voltak ilyen lelkesek. Nem lepleztem az érzéseimet, ezért sokszor korholtak nézeteim miatt. „Ne legyél te irgalmas szamaritánus! Krisztus koporsóját sem őrizték ingyen!" - mondogatták gyakran. Szíven találtak ezek a mondatok, hiszen pont akkoriban olvastam az irgalmas szamaritánusról szóló történetet, amelynek végén Jézus így szól: „Menj, és cselekedj te is így!" Én azt hittem, ez nekem szól, és szó szerint vettem. Ezek a találkozások mindig gyengítették a hitemet. A makacsságomnak köszönhetem, hogy kitartottam. Azt hittem, a megtérésem hírére az egész családom tapsikolni fog. Nem így történt. Heves indulatokat váltottam ki némelyekből.

Új barátaim, testvéreim között otthon éreztem magam. A budapesti közösségben egyre jobban megtapasztaltam a spontán ima jelentőségét. Nem kellett verseket szavalnom Istennek, hiszen Ő az én Mennyei Atyám volt, és hallotta, amit mondtam! Csak az a nyelveken szólás ne lett volna! Engem taszított. Úgy éreztem, hogy halandzsa az egész, nem a Lélektől jön. Pedig az Újszövetségben azt olvastam, hogy tényleg létezik ilyen. Kétségek között vergődtem...

Somogyi Tamás

— FOLYTATJUK. —

A langyosságról

II/1. rész

Jézus mondja a Jelenések Könyvében a laodiceai egyháznak:

„Bárcsak hideg volnál, vagy meleg! De mivel langyos vagy, és se hideg, se meleg, elkezdelek kivetni a számból!"
(Jel 3,15b-16)

A laodiceai egyházhoz szóló levél utolsó az egyházakhoz szóló 7 levél közül. Ez azt jelenti, hogy ha az időben egymás után következő szakaszoknak nézzük ezeket az egyházakat, akkor ez a levél az utolsó idők egyházának szól, azaz nekünk.

De hát miben áll ez a langyosság, amiről ilyen keményen szól Jézus? „Langyos csak az lehet, aki előbb forró volt" – mondja Faber. – „A megtérés előtt hideg az ember, a megtérés után lángoló, forró." A lelkiéletben való előrehaladás során mind lángolóbbá kellene válnunk. Sajnos a legtöbben azonban elveszítik „első szeretetüket" és langyossá válnak. Ez tulajdonképpen ellenállás a tökéletesség útján való előrehaladással szemben.

Mert miről is van itt szó? Amikor az ember megtér – akár a hitetlenségéből, akár a bűnös életből, akár a szokásszerű, belenevelt hitből –, akkor egyszerre élménnyé válik a hit, Isten, a Szentírás, és nagy öröm fogja el, ami átsegíti sok akadályon és szenvedésen. Ugyanígy van ez a második megtérésnél is, amikor bizonyos mértékben megszabadul az ember önmagától. (Ez lehet az úgynevezett „Szentlélek keresztség" is.) Ilyenkor általában nagy lendület és lelkesedés fogja el, és nem akar semmi mást, mint Isten akaratát teljesíteni. Gyorsan halad előre az erények útján, és sok megvilágosodást kap. Ez az az időszak, amiről a zsoltáros mondja:

„Törvényeid útján futok, mert szívemet kitágítod!" (Zsolt 118,32)

Csakhogy Jézus sehol nem ígéri: „Kövess Engem, és sok örömben lesz részed!" Ellenkezőleg, azt mondja: *„Vedd föl keresztedet minden nap, és kövess Engem!"* A boldogságot csak a túlvilágra ígéri: *„Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik Őt"* (1Kor 2,9), és: *„a jelen szenvedések nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez"* (Róm 8,18). A földön az öröm csak ráadás, ajándék, buzdítás, mert: *„Az Úrban való öröm a ti erőtök!"*

De semmi sem olyan biztos, mint hogy eljön az az idő, amikor az Úr szárazságot, megpróbáltatásokat küld, mintha csak ezt akarná kérdezni: „Engem szeretsz, vagy a vigasztalásaimat?"

Ilyenkor kellene bizonyítanunk! Csakhogy olyan kellemes volt a megvilágosodás útja. Az ember nem akar bemenni a „sötétségekbe", ahogy ezeket az időszakokat Keresztes Szent János nevezi. És ha ellanyhul,

akkor nem is kerül bele! De éppen ezek a szenvedések, sötét időszakok vezetnek el a következő fokozathoz, a második vagy harmadik megtéréshez. „Nincs más út a mennybe, csak a szenvedéseken keresztül!" (Kaufbeureni bold. Krescencia)

„Azért tartsátok nagy örömnek, testvéreim, ha különféle megpróbáltatás ér. Hiszen tudjátok, hogy hitetek erőpróbája béketűrést szerez. A béketűrés pedig tökéletességre viszi a tetteket. Így lesztek minden fogyatkozás nélkül tökéletesek és feddhetetlenek." (Jak 1,2-4)

Ezért teljesen helytelen az a sok szerzetben szokásos felfogás, hogy „csak a novíciátust bírd ki, aztán már könnyebb lesz!" Sajnos sok helyen így is van: a novíciátus szigorú, sokat kívánnak az újoncoktól, a fogadalom után pedig mindent ráhagynak az elkényelmesedő szerzetesekre. Istennél éppen fordítva van. Minél inkább előrehalad valaki a lelki életben, minél közelebb kerül Istenhez, annál nehezebb próbatételek elé állítja Isten józan, nevelő szeretete. Persze az ember ereje is nő a kísértésekkel szemben. Minden kiállt próba növeli az ember erejét.

Sziénai Szent Katalin azt mondja: „Sokan haladnak előre eleinte futva a tökéletesség útján (a megtérés után), de aztán az úton tüskés ágak jönnek, meg kövek (azaz nehézségek, szenvedések), és ettől elveszítik a kedvüket, elfáradnak és sírva leülnek az út szélére." – Csakhogy ilyen megállás nincs a lelkiéletben – ez már az én hasonlatom –, mert olyan ez, mintha valaki szánkót húzna föl a havas hegyre –, s ha elengedi, az nem áll meg egy helyben, hanem lecsúszik.

Persze ennyire nem látható világosan a langyosság, mint a leülés az út szélére, vagy a szánkó lecsúszása. Miből vehetjük mégis észre, hogy langyosak vagyunk?

„Langyos az" – mondja Faber:

- „aki türelmes mindaddig, amíg nem jön szenvedés,
- aki szelíd mindaddig, amíg nem mondanak neki ellent,
- aki alázatos mindaddig, amíg nem sértik meg a becsületét,
- aki szent akar lenni, de nagy fáradság nélkül,
- aki szeretne erényeket elsajátítani, de önmegtagadás nélkül,
- aki sok mindent kész megtenni, de erőt venni nem hajlandó magán a mennyek országáért."

(*„A mennyek országa erőszakot szenved és az erőszakosok ragadják magukhoz azt!"* – Mt 11,12; azaz, akik erőszakosak önmagukkal szemben.)

Az ilyen ember olyan, mint a vak, önmagát sem látja. És még csak nem is sejti, hogy vak. Ez a vakság már ítélet, a langyosság büntetése. Ezek az emberek még azt sem tudják, hogy egykor jobban ismerték önmagukat, mert régebben még láttak.

Három fő oka van ennek a vakságnak:

1. Gyakran elkövetett kis bűnök, amik ellen nem küzd az ember. Ez olyan, mint amikor a sivatagban a tiszta levegő finom homokkal van tele.
2. A lélek szokásszerű szórakozottsága. Ez olyan, mint amikor az erős napon való olvasás elvakít valakit.
3. Valamilyen szenvedély uralma a lélek fölött. Ez olyan, mintha valami veszélyeztetné a szemünket és ezért behunyjuk. Azután már nem látjuk a veszélyt se.

Ennek a vakságnak három közvetlen következménye van:

1. Először a lelkiismeret hamis lesz. Ugyanis kiutat keres, hogy ne kelljen vádolnia magát. Ha aztán az ember hisz a saját lelkiismeretének, a mentegetőzéseknek, akkor a szenvedély egyre jobban elhatalmasodik rajta, mint éjjeli madarak a sötétben. Mivel a szenvedélyétől nem akar elszakadni a lélek, ez megakadályozza a lelkiismeret helyreállítását, és visszariasztja attól, hogy jó lelkivezetőt keressen, aki kisegítené állapotából. Megnyugtatja magát, hogy nem kell semmit túlzásba vinni, különösen az Isten iránti szeretetet nem. Ezért nem is akarja, hogy valami túlságosan megrendítse és kimozdítsa középszerűségéből.
2. Az ember meg van győződve róla, hogy állapota gyógyíthatatlan. „Nincs mit tenni!"
3. Az előzőek következménye azután a szentségek szokásszerű, terméketlen használata. Az ember úgy gondolja, hogy rendjén van, ha lelkileg fáradtan, hanyagul, álmosan járul szentáldozáshoz, vagy gondolat nélkül, hanyagul, igazi bánat nélkül megy gyónni. Ilyen magatartás mellett aztán a gyakori, vagy akár napi áldozásnak sincs hatása, illetve inkább negatív hatása van a lélekre. A heti gyónás sem adja meg az erőt, hogy mindennapi tökéletlenségeinkről leszokjunk. Így megáll lelki fejlődésünk, illetve lefelé csúszunk. Micsoda szerencsétlenség! A lélek félálomban él és észre sem veszi.

Benedikta nővér

(Faber Frigyes Vilmos, a múlt században élt konvertita, majd oratórianus szerzetes, költő nyomán.)

— FOLYTATJUK. —

Kezdetben volt az információ

Ha Isten **mindentudó**, akkor világos, hogy itt régen elhagytuk a véges tartományt. A végtelenben vagyunk, ahol többé nem használhatjuk a megszokott módon a gondolkodás, az összehasonlítás és az értékelés törvényszerűségeit. Bizonyossággal mondhatjuk: Senki sem áll Isten fölött, és számára nincs olyan kérdés, amit a „nem tudom" mondattal kellene megválaszolnia. Ezt néhány példa segítségével szeretnénk megvilágítani, hogy tudatában legyünk ennek az állításnak a horderejével.

Példák a teremtésből: Ahogy a hópelyhek vagy a tölgyfalevelek alakja esetén az egész világtörténelem során nem történt ismétlődés, ez ugyanúgy érvényes a föld és az egész világegyetem összes struktúrájára. Istennek tehát pontosan ismernie kell minden egyes atomot – legyen az a nap belsejében vagy az Androméda-köd százmilliárd csillagának bármelyikében vagy a billió galaxis akármelyikében. Tud minden egyes homokszemről a Szaharában vagy az Északi-tenger partján; ott sincs ismétlődés. És ugyanúgy ismeri minden egyes ember összes személyes adatát: cipőméretét, szeme színét, hajszálai vagy testsejtjei számát és az ujjlenyomatok megismételhetetlen struktúráit, mint ahogy minden egyes sejt pillanatnyi folyamatait. Sőt: Ismeri mindegyikünk eddigi összes gondolatát és cselekedetét.

Szeretnénk még megemlíteni egy triviális hétköznapi példát, hogy világossá váljon számunkra, Isten valóban mindent tud. Ez alól az olyan események sem kivételek, amelyekről azt gondoljuk, hogy véletlenül történtek meg vagy mi döntöttünk róluk spontán módon, a szabad akarat alapján.

Werner Gitt

Tartalomjegyzék

Katona István: A szív gazdag termése... 3
Carlo Carretto: Isten jelenlétének jelei 4
Roberts Liardon: A lelki éhség 6
Ismeretlen szerző: Mit jelent számomra az Oltáriszentség? 9
Danko atya: Mentsétek meg a világot! . 10
Leo Tanner: A felnőtt katekézis gyümölcsöket terem 11
Zsikó Mária: Meggyógyult a szívem (tanúságtétel) 14
Somogyi Tamás: Kalandos utakon (tanúságtétel) 14
Benedikta nővér: A langyosságról 16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: ETO- Print Kft.

Ügyvezető igazgató: Magyar Árpádné

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Az elmúlt hónapban 3 könyvet jelentettünk meg: **Leo Tanner: „Kereszténynek lenni: Öröm"** (400.–Ft); **„Újrakezdés" (tanítások)** (800.–Ft); **„Újrakezdés" (résztvevők)** (500.–Ft).
- A Marana Tha újság előző számában meghirdetett **fotópályázatra beérkezett képek** alapján az első díjat háromfelé osztottuk. Nyerteseink: F. Merényi Ágnes (fényképe újságunk címlapján látható), Medveczky Gábor (fotója az újság hátlapján látható) és Bobák Péter (képei újságunk címlapjának belső és hátlapjának belső oldalán láthatóak). A nyertesek könyvjutalomban részesültek.
- **A FOTÓPÁLYÁZAT folytatódik!** Továbbra is várjuk kedves Olvasóink fényképeit, az előző számban meghirdetett kategóriákban és részvételi feltételekkel. A nyár újabb jó alkalmakat teremt, hogy újságunk arculatához illő képek szülessenek, ezeket továbbra is várjuk a maranatha.fotok@gmail.com e-mail címre, vagy CD-re másolva a Szerkesztőségbe. Az eddig beérkezett fényképek megtekinthetők: a **www.maranatha.fotoalbum.hu** weboldalon létrehozott internetes képgalériában.
- Az **első szombati karizmatikus szentmisék** a nyár folyamán is meg lesznek tartva a **Belvárosi Ferencesek templomában**, este fél 8-tól.
- Előreláthatólag **október 5-én** a SYMA csarnokban **tart előadást Damian Stayne (Anglia) a gyógyító imáról.** (Előtte 2-án, 3-án és 4-én a csoportvezetőknek ad tanításokat.) Minderről bővebben újságunk következő számában olvashatnak.

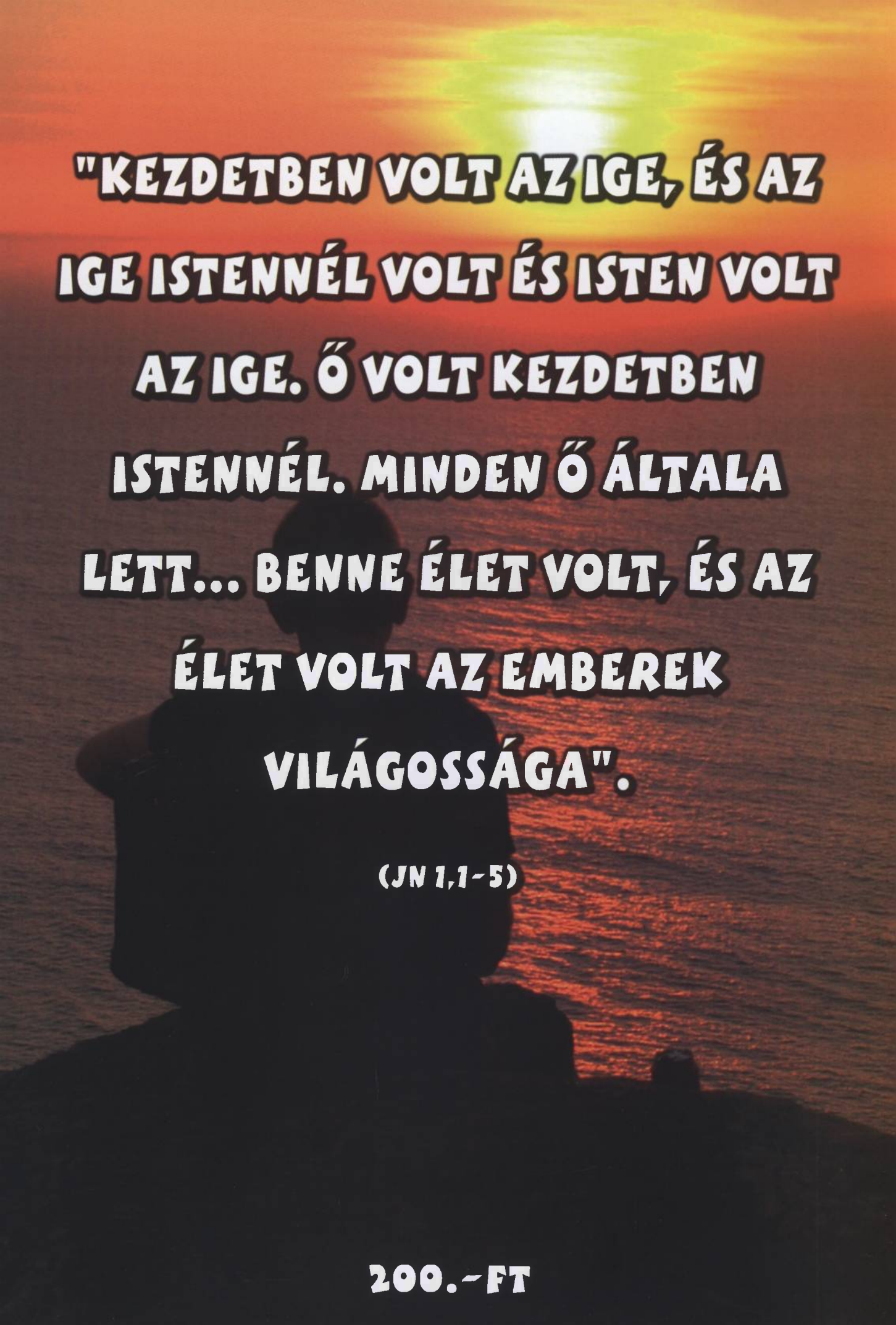
SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60; 06/20 404 7119
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://www.emmausz.hu

"Sokan haladnak előre a megtérés útján, eleinte futva a tökéletesség útján, de aztán az úton jönnek a tüskés ágak, meg a kövek (szenvedések) és ettől elveszítik a kedvüket. Elfáradnak és sírva leülnek az út szélén".

(Szienai Szent Katalin)

Ilyen megállás nem szabad, hogy előforduljon lelki életünkben.

"KEZDETBEN VOLT AZ IGE, ÉS AZ IGE ISTENNÉL VOLT ÉS ISTEN VOLT AZ IGE. Ő VOLT KEZDETBEN ISTENNÉL. MINDEN Ő ÁLTALA LETT... BENNE ÉLET VOLT, ÉS AZ ÉLET VOLT AZ EMBEREK VILÁGOSSÁGA".
(JN 1,1-5)
200.-FT